

μ' ἐχαιρέτισε διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς, ἐφόρεσε τὴν μαύρην του
ρεπούμπλικαν καὶ ἀπῆλθε. Τὸ βῆμά του παραδόξως ἦτο ἤρεμον,
σχεδὸν ὀκνηρόν.

Καὶ ἤκουσα τὸν κρότον τοῦ σβυνόμενον βαθμυθὸν εἰς τὸν διά-
δρομον καὶ εἰς τὴν κλίμακα. Ὁ ἀσθενὴς ἦχος τοῦ τελευταίου
ἀκουστοῦ βήματος, κάτω-κάτω εἰς τὴν θύραν, ἦτο ἡ ὑστάτη εἴ-
δηςις, τὴν ὁποίαν ἔλαβα περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Οὔτε τὸν εἶδα πλέον, οὔτε τὸν ἤκουσα.»

Μάιος, 1896.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ἀθυροστομία τῶν μικρῶν.

Ὁ μικρὸς Γεωργάκης ἐπαινεῖ τὴν νέαν οἰκίαν τοῦ πατρὸς του:

— Ἐχομεν μιὰ ωραία ἐξώπορτα, μὲ παράθυρα σκαλιστά, καὶ ἐπάνω-
ἐπάνω εἶνε ἓνας μεγάλος θόλος.

— Ἀλήθεια ; !

— Δὲν ᾠθάνουν αὐτά· θὰ βάλουν καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη, διότι ἤκουσα
τὸν πατέρα νὰ λέγῃ μυστικὰ εἰς τὴν μαμὰ πῶς θὰ βάλουν καὶ μὲν
ὕποθ' ἡ κ' η' ὅς τὸ σπίτι.